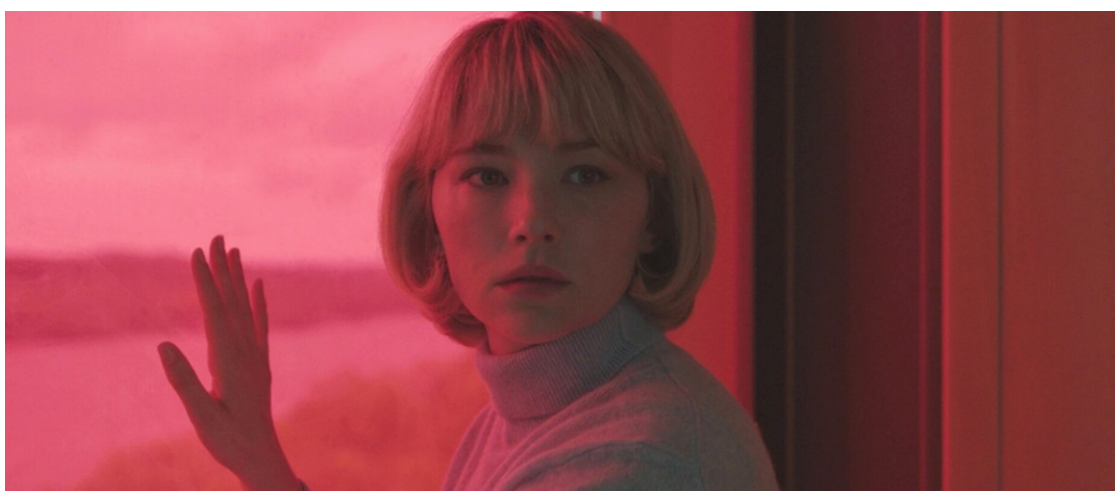

Els de Reusdigital.cat us recomanem cultura per dir adeu a l'agost

Les pel·lícules "Swallow" i "Dr. No", l'àlbum "Euphories" i el grup de música Kortatu són les propostes d'aquesta setmana

«Swallow», una de les recomanacions del cap de setmana | Cedida

Per dir adeu a l'estiu, a la redacció de **Reusdigital.cat** us hem preparat un seguit de recomanacions culturals amb les quals esperem que gaudiu del temps lliure de l'últim cap de setmana del mes d'agost.

Marc Busquets recomana "Swallow"

Disponible des de fa unes setmanes al catàleg bàsic de Prime Video, *Swallow* és una pel·lícula nord-americana de 2019 dirigida per Carlo Mirabella-Davis (qui el 2011 va firmar un magnífic documental sobre el duet musical The Swell Season).

És una faula que, a partir d'un to reposat, gairebé fred, aconsegueix crear moments realment perturbadors. I és també una curiosa metàfora sobre el control social a les dones i la lluita interna d'aquestes per alliberar-se.

A *Swallow*, com el seu nom indica, s'hi narra la història d'una jove que desenvolupa una perillosa addicció per empassar-se tot tipus d'objectes. Ho fa, diu quan l' enxampen, "per tenir el control" de la seva existència, atrapada en un aparent matrimoni ideal i amb un nadó de camí.

Swallow proposa també una reflexió sobre la necessitat que (poc o molt) tots tenim de confiar en qui ens envolta, i per submergir la mirada de l'espectador en aquest exercici construeix un petit món de colors pastel, de grans finestres que d'entrada simulen la llibertat però que són tot opressió, i de diàlegs que, a posteriori, quan apareixen els crèdits finals, prenen un gran sentit ("cada dia, fes quelcom inesperat", llegeix la protagonista en un llibre d'autoajuda).

És, doncs, *Swallow* una reivindicació feminista? Sí. És una història que aposta per convidar a satisfer

els propis desitjos per esdevenir qui volem ser de debò per deixar de fer contents els altres. I és també una crida a controlar la pròpia voluntat (a través del cos) que finalment trenca la ridícula (i tòxica) fantasia masculina de dominar la dona.

Molta atenció, per cert, a la protagonista Hayley Bennet, esplèndida.

Estel Romeu recomana "Euphories" (2021), de Videoclub

Euphories, publicat el 2021, és l'àlbum debut del duet francès Videoclub. Després de conquerir els oients amb *Amour plastique*, que acumula més de 150 milions de reproduccions a Spotify i 97 a Youtube, la formació recull els seus senzills més coneguts amb cançons noves al seu primer LP.

[Ver esta publicación en Instagram](#)

Una publicació compartida de Videoclub (@9videoclub)

L'àlbum sorgeix després de tres anys d'espera, ja que *Amour Plastique*, el gran hit del duet, es va publicar al 2018. La resta de senzills com *Roi*, *En Nuit* o *Mai*, van anar apareixent poc després i van consolidar l'essència de Videoclub. Amb un estil indie electrònic, el duet va anar marcant el seu estil senzill a senzill fent esperar la publicació de l'àlbum.

Així és que l'any 2021 estrenen *Euphories* amb tretze cançons i una durada de 45 minuts que permet fer un viatge lineal a través dels senzills ja coneguts i altres de nous. Dels nous temes cal destacar *SMS*, que tanca l'àlbum, i dels ja coneguts no podem obviar *Amour Plastique* i *Roi*.

El punt negatiu de la recomanació és que el duet s'ha dissolt, de manera que serà el primer i, de moment, únic àlbum de Videoclub. No obstant, la cantant, Adèle Castillon, ja ha tret la seva primera cançó en solitari, *Impala*, i una col·laboració amb Mattyeux, nom artístic de Mathieu Reynaud, l'altre integrant de Videoclub. Espero que gaudiu del descobriment musical!

Joel Medina us recomana la pel·lícula ?Dr. No?

És allà on va arrencar tot. La història audiovisual d'un dels agents secrets més populars de tots els temps es va iniciar l'any 1962 amb *Dr. No*, un film que comença a construir la icona amb tants claroscurs en què, amb els anys, s'ha convertit James Bond. Deu anys abans de l'estrena a les sales de cinema, el personatge ja havia començat a prendre forma.

Va ser a principis dels anys 50 quan l'escriptor, periodista i treballador del servei d'intel·ligència britànic, Ian Fleming, es va traslladar a Jamaica. Allà, amb els records dels seus anys com assessor del cap d'intel·ligència naval durant la Segona Guerra Mundial, va començar a crear l'agent secret britànic l'any 52. S'ha especulat que la història de James Bond podria estar parcialment inspirada en Porfirio Rubirosa, un diplomàtic dominicà que va ser gendre del dictador Rafael Trujillo.

L'any 1953, Fleming va publicar la primera novel·la de James Bond, *Casino Royale*. Fins a la primera estrena cinematogràfica, dirigida per Terence Young i produïda per Albert Broccoli i Harry Saltzman, l'autor britànic va publicar nou obres més, *Live and Let Die* (1954), *Moonraker* (1955), *Diamonds Are Forever* (1956), *From Russia with Love* (1957), la mateixa *Dr. No* (1958), en què s'inspira la pel·lícula; *Goldfinger* (1959), *For Your Eyes Only* (1960), *Thunderball* (1961) i *The Spy Who Loved Me* (1962).

L'estiu de l'any 1958, Fleming va començar a meditar el fet de portar Bond al cinema. No va ser fàcil, encara que els llibres havien tingut bastant d'èxit. United Artists, una companyia filial de

Metro-Goldwyn-Mayer, va acceptar finalment la proposta. Tanmateix, el pressupost només va ser d'un milió de dòlars. *Dr. No* és la pel·lícula que també va significar un dels primers grans papers del llegendari Sean Connery. Per a molts, el millor James Bond que s'ha vist mai.

El film va recaptar gairebé 60 milions de dòlars i va ser un autèntic èxit, tot i que, en un inici, la crítica no va ser totalment positiva. Amb els anys, s'ha convertit en una pel·lícula de culte per als seguidors del gènere. No tant per l'argument i per l'acció en si, ja que l'essència del James Bond que es coneix avui no apareixeria fins a les següents pel·lícules. Però sí que és interessant veure com va néixer aquesta figura i els primers passos que va donar.

Els crèdits inicials són totalment diferents dels quals s'han acostumat a veure en les següents entregues de la franquícia, fet que evidencia que, si més no, a *Dr. No*, encara no s'havia perfilat del tot com havia de ser el Bond del cinema.

És cert que la història pot resultar anodina durant algunes seqüències, a causa del baix pressupost i, en conseqüència, d'haver d'allargar escenes amb poc contingut. El paper d'Ursula Andress com Honey Rider aporta certa frescor a un argument coix per la manca d'un antagonista clar, que no apareix fins a la part final del film. I què dir sobre Sean Connery, elegància i finor per bandera, amb la sensació de ser un home amb el poder d'esbalair i enlluernar tothom.

Un guió amb mancances, però una història que va posar la primera pedra de la saga cinematogràfica de James Bond. No és una de les deu millors pel·lícules de l'espia britànic; li costaria entrar al top 10, però representa un emblema en tant que és allà on es va iniciar el camí de 007 a la pantalla gran, que enguany fa 60 anys.

Marià Arbonès recorda el concert de Kortatu al Morell

Kortatu és el grup escollit per a la segona entrega del cicle que dedico als concerts organitzats per Ràdio Music Club i Punt 6 Ràdio (1982-2013), amb el qual homenatjo l'emissora en el seu 40è aniversari.

El 17 de febrer de 1987, Ràdio Music Club, juntament amb l'Ateneu Llibertari, va organitzar un concert del grup basc Kortatu al Centre Cultural del Morell. Un any abans, les dues associacions ja havien presentat La Polla Records i Cicatriz al vell pavelló del CN Reus Ploms en un altre concert memorable.

Imatge d'arxiu del concert de Kortatu al Morell l'any 1987 Foto: Cedida

Eren els bons moments del rock radical basc, un moviment sorgit a principis dels anys vuitanta que reunia un grapat de formacions amb música a cavall entre el rock, el punk i l'ska, i amb lletres inspirades en tot el que succeïa en l'àmbit polític, social i laboral als carrers del País Basc. La majoria de formacions van ser promogudes des del segell discogràfic Soñua.

No fou estrany, doncs, que el local del Morell s'omplís de gom a gom per veure l'actuació dels d'Irun, que van ser precedits pels excel·lents músics altafullencs Etiòpia Pròspera. Cançons com *Sarri Sarri*, *Mierda de ciudad* o *Nicaragua sandinista*, i absolutament totes, van captivar fàcilment un públic molt alegre i revoltós, totalment entregat al missatge de Kortatu. Realment, menys el grup teloner, tot va resultar molt "punk" en aquell concert.

Kortatu va estar format pels germans Muguruza ?Fermin (guitarra i veu) i Iñigo (baix, mort el setembre del 2019)? i Treku Armendariz (bateria). En la seva maqueta de l'any 1984 ja van incloure algunes cançons que serien importants, com ara *Mierda de ciudad* o *El último ska*. Al final de 1984 van gravar amb Cicatriz, Jotakie i Kontuz-Hi! el treball conegut com el "disc dels quatre", que va tenir un gran èxit. L'any 1985 van publicar el seu primer àlbum, anomenat com el grup, i després l'EP *A la calle* (1986) i els àlbums *El estado de las cosas* (1986), *Kolpez kolpe* (1988) i el directe *Azken guda dantza* (1988). Aquell any es van separar, i els germans Muguruza van posar en marxa el projecte Negu Gorriak amb Kaki Arkarazo. El 1997, Fermin Muguruza va iniciar la seva carrera en solitari.

Aprofito per agrair al Batista, un personatge estretament vinculat a la marxeta tarragonina de llavors; l'extècnic de Cultura Marc Ferré; el Pere Guinovart, l'encarregat aleshores del bar del casal morellenc, i l'exalcalde Josep M. Montserrat per contribuir a fer realitat aquella "simpàtica bogeria".

Disset anys després, Fermin Muguruza va tornar al Morell, acompanyat de Manu Chao, en un concert també organitzat per Punt 6 Ràdio i un parell de col·lectius més, però aquesta ja és una altra història.

Bon cap de setmana!